

[Ejler Koch.]

lægning, nu skal vi til at diskutere de mål og midler, som vi skal anvende.

Denne diskussion er jo allerede i gang ude omkring i landet i forbindelse med regionplanen, og tanken må være den, at vi nu skal til at diskutere visse mål og visse midler på landsplan herinde.

Det er første gang, vi får en sådan redegørelse, og ministeren har utvivlsomt haft en vanskelig opgave. Jeg vil på den anden side gerne indlede med at komplimentere ministeren med redegørelsen; så vidt jeg kan se, er der her berørt alle de væsentligste problemer, og der er fremlagt en lang række synspunkter, som jeg i hvert fald på socialdemokratiets vegne kan give tilslutning til. Jeg håber også, det vil vise sig, at vi kan få en bredere tilslutning til de tanker, der er nedfældet i redegørelsen, som et resultat af denne debat. Det er jo ikke tanken, at vi skal træffe bindende beslutninger her i dag, men jeg håber på den anden side, at vi på en lang række områder kan få så klare tillægsgivelser, at det giver ministeren mulighed for at handle videre med de problemer.

Ved enhver diskussion om planlægning er der tre forhold, som man må interessere sig for. Det første er: hvad er egentlig målsætningen for denne planlægning? Det andet er: hvilket apparat, hvilken organisation har vi til at realisere denne planlægning? Og som det tredje og måske nok det mest kontroversielle, når det kommer til stykket: hvilke midler har vi til at realisere denne planlægning?

Jeg vil i det følgende knytte nogle kommentarer til hvert enkelt af disse punkter.

Hovedmålsætningen i redegørelsen kan vel siges at være at sikre en ligelig udvikling i landet, rette op på det skæve Danmark, som man også siger. Denne målsætning kan vi naturligvis give vores tilslutning, men vi må nok på et eller andet tidspunkt komme lidt længere ind i en drøftelse af, hvad det er, vi egentlig mener, når vi taler om en ligelig udvikling og at rette op på det skæve Danmark. Det er nok nødvendigt, hvis det skal blive en operationel målsætning, hvorefter vi kan handle nærmere.

Denne tanke betyder naturligvis også, at vi kan tilslutte os den skitse til et decentraliseret bymønster, som der er lagt op til i skitsen. Hvor langt denne decentralisering

skal gå, må vi nok overveje noget nærmere. Der er ingen tvivl om, at vores allermindste bysamfund, landsbysamfundene, er ude i meget betydelige vanskeligheder, og heller ikke om, at vi på en eller anden måde må søge at hjælpe dem. Vi har jo skabt visse muligheder i den nye kommuneplanlægningslov, men jeg tror altså, at vi må blive enige om at bistå disse små samfund.

På den anden side tror jeg også, vi må gøre os klart, at det er romantisk at forestille sig, at vi i et moderne samfund skal vende tilbage til noget, som ligner landsbysamfundet. Efter min mening kan disse små samfund kun eksistere, hvis de gennem en effektiv regionplanlægning integreres i et samlet bymønster, hvor de lidt større bysamfund sikrer den service, som er nødvendig, og som de små bysamfund ikke kan bære alene; det er vel nok en af de allervigtigste opgaver for regionplanlægningen at søge at integrere disse bysamfund i en samlet helhed og et samlet mønster.

Noget tilsvarende gælder også om det, som er nævnt i redegørelsen sammen med de små byer, nemlig hele øproblemet. Her står vi jo over for nogle umådelig vanskelige og komplicerede problemer, fordi disse øer ikke har en befolkning, som kan bære den fornødne service; der må gives hjælp til at yde service, både den private og offentlig service, der er tale om. Men denne operation er jo en nok så omkostningsfyldt operation, og jeg har med glæde noteret mig, at man fra regeringens side har givet 4 mill. kr., og at amtskommuner og primærkommuner hver vil give 4 mill. kr. til løsningen af disse øproblemer. Men vi bliver nok nødt til at gøre os klart under en eller anden form, at disse penge overhovedet ikke slår til, og vi må nok prøve lidt mere præcist, end vi hidtil har gjort, at formulere en øpolitik, hvor vi også overvejer, hvilken rolle disse øer kan spille i hele det rekreative mønster herhjemme, som vi i de kommende år bliver nødt til at gøre noget mere ud af.

Sammen med dette hører jo også det, ministeren lægger op til om kystproblemet. Det er en af de ting, der har givet anledning til mest debat, siden redegørelsen kom den 12. juni. Vi kan her støtte ministerens tanker om, at vi skal bremse op for ikke at sige standse sommerhusbyggeriet langs kysterne. Det ligger jo sådan, at der er udlagt sommer-